

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: **Město Klášterec nad Ohří**, IČO 00261939,
sídlem náměstí Dr. E. Beneše 85, 431 51 Klášterec nad Ohří,
zastoupen advokátkou Mgr. Lenkou Chalupníčkovou,
sídlem Nerudova 259, 251 69 Velké Popovice,

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2016, č. j. 21279/16/5000-10470-700938,

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 11. 5. 2016, č. j. 21279/16/5000-10470-700938, a platební výměr Finančního úřadu pro Ústecký kraj ze dne 14. 10. 2015, č. 215/D/2015, č. j. 2059158/15/2500-31472-506165, **se pro nezákonnost zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **23 570 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2016, č. j. 21279/16/5000-10470-700938, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzen platební výměr Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „finanční Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

úřad“) ze dne 14. 10. 2015, č. 215/D/2015, č. j. 2059158/15/2500-31472-506165 (dále jen „platební výměr“), jímž byl žalobci vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně do Národního fondu ve výši 5 525 349 Kč dle § 139 a § 147 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, (dále jen „daňový řád“) a dle § 44a odst. 4 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, (dále jen „rozpočtová pravidla“). Žalobce současně v žalobě navrhl, aby soud zrušil výše uvedený platební výměr a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Obsah žaloby

2. V žalobě žalobce zrekapituloval okolnosti předcházející vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Následně žalobce namítal nesprávné zjištění skutkového stavu věci žalovaným, stejně jako Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „ÚOHS“), jehož názor vzal žalovaný za svůj, když napadené rozhodnutí založil na domněnce, že žalobce porušil § 56 odst. 5 písm. c) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVZ“) tím, že úroveň technických kvalifikačních předpokladů nestanovil tak, aby odpovídaly druhu, rozsahu a složitosti předmětu plnění veřejné zakázky „Realizace úspor energie objektu ZŠ Krátká v Klášterci nad Ohří“ (dále jen „veřejná zakázka“), neboť požadoval prokázání technických kvalifikačních předpokladů dle § 56 odst. 3 písm. a) ZVZ pouze ve vztahu k budovám občanské vybavenosti (budovy školských zařízení). Proti tomuto se žalobce vymezil a uvedl, že požadavek na prokázání technických kvalifikačních předpokladů veřejné zakázky byl specifikován následovně: *„Prokázání šesti referenčních stavebních zakázek provedených v posledních pěti letech, přičemž z toho se 4 týkaly budov občanské vybavenosti dle definice uvedené v ustanovení § 6 vyhlášky č. 398/2009 Sb., tj. staveb pro veřejnou správu, soudy, státní zastupitelství, policii, obviněné a odsouzené, stavby pro sdělovací prostředky, stavby pro obchod a služby, stavby pro ochranu obyvatelstva, stavby pro sport, školy, předškolní a školská zařízení, stavby pro kulturu a duchovní osvětu, stavby pro zdravotnictví a sociální služby, budovy pro veřejnou dopravu, stavby ubytovacího zařízení pro cestovní ruch s celoročním i sezónním provozem pro více než 20 osob (vyjma staveb, které nemají obdobnou povahu – např. sportoviště), nebo staveb obdobných a 2 se týkaly školských zařízení za provozu tohoto zařízení.“* Žalovaný si vyložil dle žalobce specifikaci referenčních zakázek odlišně od poskytovatele dotace Ministerstva životního prostředí (dále jen „MŽP“), uchazečů o veřejnou zakázku, členů hodnotící komise a policejního orgánu, když dospěl k závěru, že žalobce požadoval prokázání technického kvalifikačního předpokladu výhradně ve vztahu k budovám občanské vybavenosti, ačkoliv to nebylo odůvodněno předmětem veřejné zakázky.
3. Dále žalobce uvedl, že žalovaný nesprávně posoudil právní stav věci, neboť hodnocení provedl nedostatečně komplexně a individuálně s ohledem na danou veřejnou zakázku a předmět jejího plnění. Žalobce se neztotožnil s tvrzením uvedeným v napadeném rozhodnutí, že vymezený požadavek na prokázání technických kvalifikačních předpokladů neodpovídá druhu, rozsahu a složitosti předmětu veřejné zakázky. Jak žalovaný, tak finanční úřad v tomto bodě vycházeli z rozhodnutí ÚOHS ze dne 1. 4. 2014, č. j. ÚOHS-S744,745/2013/VZ-7003/2014/511/KČe (dále jen „rozhodnutí ÚOHS“), v němž je poukazováno na skutečnost, že *„jak je mu z předchozích šetření veřejných zakázek s obdobným předmětem plnění známo, z hlediska způsobu využití budov obecně neexistují žádné objektivní rozdíly mezi technologickými postupy a materiály používanými při provádění stavebních prací spočívajících v revitalizaci či rekonstrukci budov za účelem snížení jejich energetické náročnosti. Při jejich realizaci tedy není de facto rozhodující, zda se jedná o budovy občanské, obytné či jiné*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

budovy.“ S tímto žalobce nesouhlasil, protože se ve veřejné zakázce neposuzovalo pouze technické provedení předmětu zakázky, ale i způsob a forma provedení, tedy rekonstrukce za provozu školy – zvýšené hygienické požadavky, přítomnost žáků na staveništi, přizpůsobení organizace výstavby chodu školy apod. Jako reference však žalobce nepožadoval pouze rekonstrukce školských zařízení, ale i rekonstrukce ostatních obdobných budov za provozu. Tvrzení žalovaného, že žalobce požadoval reference pouze na budovy občanské vybavenosti a žádné jiné obdobné, tak není dle žalobce pravdivé a vychází z nepochopení pojmu „obdobné stavby“ žalovaným. Tento pojem však pochopili správně všichni uchazeči o veřejnou zakázku, o čemž dle žalobce svědčí skutečnost, že k tomuto pojmu nevznikli žádný dotaz ani námítka. Žalobce rovněž poukázal na znalecký posudek, který byl podkladem pro rozhodnutí ÚOHS ze dne 24. 9. 2013, č. j. ÚOHS-S389/2012/VZ-18267/2013/511/KČe, dále na rozhodnutí ÚOHS ze dne 11. 8. 2011, č. j. ÚOHS-P414/2011/VZ-17302/2011/520/JHI, a na rozhodnutí ÚOHS ze dne 18. 12. 2013, č. j. ÚOHS-R178/2013/VZ-24753/2013/310/BVÍ. Žalobce použil v zadávací dokumentaci legislativní pojem budovy občanské vybavenosti dle definice v § 6 vyhlášky č. 398/2009 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb, (dále jen „vyhláška“), jelikož používání neurčitých (vágních) pojmů bývá ze strany ÚOHS sankcionováno. Obdobná definice referenčních zakázek byla ÚOHS akceptována např. v jeho rozhodnutí č. j. ÚOHS-S160/2013/VZ-5384/2013. Žalobce rovněž popíral, že by se žalovanému podařilo prokázat své tvrzení o zjevné nepřiměřenosti kvalifikačních předpokladů veřejné zakázky dle § 56 odst. 5 písm. c) ZVZ a o nedodržení zásady zákazu diskriminace dle § 6 odst. 1 ZVZ.

4. Žalobce rovněž namítal, že byla porušena zásada právní jistoty a zásada předvídatelnosti, když žalovaný se opíral o závěry ÚOHS, jenž svou argumentaci založil na „*předchozích šetřeních veřejných zakázek s obdobným předmětem plnění*“, jímž však bylo pouze jediné rozhodnutí – ohledně veřejné zakázky zateplení budov ve Vejprtech (dále jen „VZ Vejprty“). K tomu žalobce sdělil, že obě předmětné veřejné zakázky nelze bez dalšího srovnávat, nadto bylo rozhodnutí ohledně VZ Vejprty vydáno na základě neobjektivního znaleckého posudku. Žalobce dále poukázal na odlišnou rozhodovací praxi ÚOHS např. v rozhodnutí ve věci „*Zateplení 5 budov Fakultní nemocnice Olomouc*“. Výše zmíněným rozhodnutím ve věci VZ Vejprty nepostupoval ÚOHS v souladu se zásadou právní jistoty a rovněž žalovaný porušil zásadu materiální pravdy, když při vydání napadeného rozhodnutí nedbal toho, aby nevznikaly nedůvodné rozdíly při vydávání rozhodnutí s obdobným předmětem. Žalobce rovněž konstatoval, že v řízení před ÚOHS byl zamítnut jeho návrh na provedení důkazu znaleckým posudkem. Zásada materiální pravdy byla porušena i v daňovém řízení při provádění daňové kontroly, když skutková zjištění a závěry uvedené v protokole ze dne 2. 9. 2015, č. j. 1918527/15/2500-31472-506165, se neshodovaly se skutkovými zjištěními a závěry uváděnými ve zprávě o daňové kontrole ze dne 8. 10. 2015, č. j. 1536320/15/2500-31472-506165 (dále jen „zpráva o daňové kontrole“), když do zprávy o daňové kontrole bylo vloženo číselné shrnutí výsledku kontroly, v němž byly pro žalobce nezjistitelným klíčem stanoveny dny porušení rozpočtové kázně. Dle žalobce je rovněž proti zásadě právní jistoty, když Ministerstvo životního prostředí jako poskytovatel dotace schválí zadávací dokumentaci a poskytne dotaci, přičemž jednou z podmínek poskytnutí dotace je dodržování schválené zadávací dokumentace, aby posléze dodržováním podmínek stanovených v předmětné zadávací dokumentaci došlo k porušení rozpočtové kázně. Nelze tedy v jednu chvíli zadávací dokumentaci posvětit, a poté při její realizaci dojít k závěru o porušení rozpočtové kázně na základě nepravomocného rozhodnutí ÚOHS a správního uvážení založeného na domněnce o neprokázané myšlence Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobce a o § 14e rozpočtových pravidel, jež bylo navíc Ústavním soudem zrušeno nálezem ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 12/14.

5. Žalovaný, stejně jako ÚOHS, s jehož názorem se žalovaný ztotožnil, nerespektoval zásadu oficiality a materiální pravdy dle § 3 a § 50 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když neučinil vše pro zjištění skutečného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Zmíněného pochybení se dopustil tím, že neprovedl důkaz odbornými posudky ke specifikům dotčených referencí veřejné zakázky.
6. Závěrem žalobce podotkl, že žalovaný dle § 99 daňového řádu měl v předběžné otázce postupovat s ohledem na pravomoc, příslušnost a kompetentnost jiných orgánů v rozhodování předmětných otázek a šetřit práv daňového subjektu. Žalovaný měl odvod za porušení rozpočtové kázně vyměřit až v situaci, kdy by bylo najisto dáno, že rozpočtová kázeň byla porušena, tedy bylo-li pravomocně rozhodnuto o deliktu. Namísto toho si žalovaný sám vytvořil úsudek v dané věci v rámci předběžné otázky dle § 99 daňového řádu, tudíž nebylo vedeno žádné řízení, v rámci něhož by se žalobce jako účastník řízení mohl brát o svá práva.
7. Žalobce trval na tom, že technické kvalifikační předpoklady byly v předmětné veřejné zakázce nastaveny dostatečně široce, aby se výběrového řízení mohlo zúčastnit co nejvíce uchazečů.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný ve svém vyjádření zrekapituloval průběh předcházejícího řízení a uvedl, že výhradně na základě daňové kontroly bylo zjištěno, že žalobce nedodržel postup stanovený v § 56 odst. 5 písm. c) ZVZ, když úroveň technických kvalifikačních předpokladů nestanovil tak, aby odpovídaly druhu, rozsahu a složitosti předmětu plnění veřejné zakázky, přičemž tímto svým postupem rovněž porušil zásadu zákazu diskriminace stanovenou v § 6 odst. 1 ZVZ. Jelikož správu odvodu za porušení rozpočtové kázně vykonávají finanční úřady dle daňového řádu, je nutno považovat tento postup za zákonný. Dále žalovaný poukázal na rozdíly mezi řízeními vedenými dle rozpočtových pravidel a dle ZVZ.
9. K námitce žalobce, že rozsah požadovaného technického kvalifikačního požadavku zahrnoval rovněž stavby obdobné, za něž lze považovat i bytové komplexy, panelové domy a administrativní budovy, a tudíž potenciální uchazeči nemohli být diskriminováni, žalovaný sdělil, že uvedené, jelikož nebylo řečeno jednoznačně, mohlo vést k vyloučení případných uchazečů o veřejnou zakázku, a došlo tím k porušení zásady zákazu transparentnosti, diskriminace a rovného zacházení dle § 6 odst. 1 ZVZ. Žalovaný závěrem deklaroval, že při své rozhodovací činnosti přihlédl ke všem okolnostem přezkoumávané situace a výsledné rozhodnutí je zákonné a přezkoumatelné. Současně navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Replika žalobce

10. Žalobce zopakoval, že technické kvalifikační předpoklady stanovil přiměřeně druhu, složitosti a rozsahu předmětu plnění veřejné zakázky, tedy zejména s ohledem na zvýšené hygienické nároky a přítomnost žáků a dalších osob na staveništi v průběhu rekonstrukce. Žalovaný ovšem neporozuměl, stejně jako ÚOHS, pojmu obdobné stavby jako stavby Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

občanské vybavenosti dle § 6 vyhlášky a vyložil si jej příliš úzce a diskriminačně. I kdyby byly některé předpoklady stanoveny nejasně, mohli potenciální uchazeči využít institutu dodatečné informace. Technické kvalifikační předpoklady dle žalobce nebyly nastaveny diskriminačně a nedošlo k narušení hospodářské soutěže. Dle § 99 odst. 2 daňového řádu je vyloučeno, aby si žalovaný potažmo finanční úřad vytvořil vlastní úsudek ve věcech deliktních, tudíž měl vyčkat rozhodnutí Krajského soudu v Brně, jenž by pravomocně rozhodl, zda došlo ke spáchání deliktu, a následně mohla být uložena sankce. Dále žalovaný porušil § 8 odst. 1 a 3 daňového řádu, když nezohlednil a nevypořádal se se všemi skutkovými okolnostmi, jež vyšly při správě daní najevo. Žalovaný pouze konstatoval, že zájemci o veřejnou zakázku nesplnili kvalifikaci v požadovaném rozsahu, avšak v jakém rozsahu již nezkoumal. Žalovaný tudíž nedostal své povinnosti zjišťovat skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce.

Návrh na uspokojení žalobce

11. V návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2017, č. j. 6 As 185/2017-31, jímž byla zamítnuta kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 4. 2017, č. j. 29 Af 29/2015-304, jímž bylo zrušeno rozhodnutí předsedy ÚOHS ze dne 26. 1. 2015, č. j. ÚOHS-R126/2014/VZ-2369/2015/321/OHo (dále jen „rozhodnutí předsedy ÚOHS“), kterým byl zamítnut rozklad a potvrzeno rozhodnutí ÚOHS, vydal předseda ÚOHS rozhodnutí ze dne 22. 12. 2017, č. j. ÚOHS-R0126/2014/VZ-37632/2017/321/EDo, jímž zrušil prvostupňové rozhodnutí ÚOHS a řízení zastavil. Předmětem daného řízení před ÚOHS bylo posouzení otázky, zda ze strany žalobce došlo ke spáchání správního deliktu dle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ, a to právě v souvislosti s vymezením kvalifikačních předpokladů uchazečů o veřejnou zakázku. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že ÚOHS nakonec dospěl k závěru, že ke spáchání takového deliktu ze strany žalobce nedošlo.
12. S ohledem na výše uvedené žalovaný podáním ze dne 14. 3. 2018 vyrozuměl soud o záměru uspokojit žalobce dle § 62 s. ř. s. Následně žalovaný sdělil soudu, že žalobce uspokojil rozhodnutím ze dne 25. 4. 2018, č. j. 19457/18/5000-10470-700938 (dále jen „uspokojující rozhodnutí“), jímž byl zrušen platební výměr a řízení bylo zastaveno. Nato žalobce sdělil soudu písemným vyjádřením ze dne 14. 6. 2018, že uspokojujícím rozhodnutím žalovaného uspokojen nebyl, jelikož v uspokojujícím rozhodnutí nebylo rozhodnuto o povinnosti žalovaného či finančního úřadu vrátit žalobci částku, o níž v důsledku napadeného rozhodnutí přišel, a to v plné výši 5 525 349 Kč a nadto s úroky z důvodu neoprávněného jednání žalovaného a finančního úřadu.

Ústní jednání soudu

13. Při ústním jednání soudu konaném dne 27. 11. 2019 právní zástupkyně žalobce přednesla žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení ve znění dalších podání žalobce a setrvala na názoru, že napadené rozhodnutí je nezákonné.
14. Žalovaný se z jednání soudu řádně písemně omluvil. S tím, že vyjádřil výslovný souhlas s jednáním v jeho nepřítomnosti.

Správní spis

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

15. Z obsahu správního spisu zjistil soud následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Rozhodnutím ÚOHS byla žalobci za spáchání správního deliktu uložena pokuta ve výši 250 000 Kč, jelikož žalobce dle názoru ÚOHS nedodržel postup stanovený § 56 odst. 5 písm. c) ZVZ tím, že úroveň technických kvalifikačních předpokladů veřejné zakázky nestanovil odpovídající druhu, rozsahu a složitosti předmětu plnění veřejné zakázky. Žalobce požadoval prokázání technického kvalifikačního předpokladu dle § 56 odst. 3 písm. a) ZVZ pouze ve vztahu k budovám občanské vybavenosti a stavbám obdobným, ačkoliv to nebylo odůvodněno předmětem veřejné zakázky, čímž rovněž porušil zásadu zákazu diskriminace dle § 6 odst. 1 ZVZ. Uvedený postup žalobce dle ÚOHS mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Rozhodnutí ÚOHS bylo potvrzeno rozhodnutím předsedy ÚOHS (*tato rozhodnutí byla následně překonána rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2017, č. j. 6 As 185/2017-31, a následným rozhodnutím předsedy ÚOHS ze dne 22. 12. 2017, č. j. ÚOHS-R0126/2014/VZ-37632/2017/321/Edo – pozn. soudu*). Na základě totožné právní kvalifikace byl vydán platební výměr finančním úřadem, jímž byl žalobci vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně do Národního fondu ve výši 5 525 349 Kč dle § 139 a § 147 daňového řádu a dle § 44a odst. 4 písm. b) rozpočtových pravidel. Platební výměr byl potvrzen žalobou napadeným rozhodnutím.

Posouzení věci soudem

16. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
17. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
18. Soud shrnuje, že podstatou projednávané věci je výklad pojmu „obdobné stavby“ k budovám občanské vybavenosti, kterým žalobce v zadávací dokumentaci k veřejné zakázce specifikoval okruh uskutečněných staveb zájemci k prokázání technického kvalifikačního předpokladu – doložení referencí. Žalobou napadené rozhodnutí, platební výměr, rozhodnutí ÚOHS a rozhodnutí předsedy ÚOHS vyložily předmětné slovní spojení restriktivně ve smyslu, že žalobce požadoval reference uskutečněných projektů podřaditelných výhradně pod stavby občanské vybavenosti dle § 6 vyhlášky. Následkem takto restriktivně vyloženého postupu dle žalovaného mohl být podstatně ovlivněn výběr nejvhodnější nabídky, jelikož žalobce nedodržel postup stanovený § 56 odst. 5 písm. c) ZVZ tím, že úroveň technických kvalifikačních předpokladů veřejné zakázky nestanovil odpovídající druhu, rozsahu a složitosti předmětu plnění veřejné zakázky, dále požadoval
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

prokázání technického kvalifikačního předpokladu dle § 56 odst. 3 písm. a) ZVZ pouze ve vztahu ke stavbám občanské vybavenosti, ačkoliv to nebylo odůvodněno předmětem veřejné zakázky, čímž rovněž porušil zásadu zákazu diskriminace dle § 6 odst. 1 ZVZ.

19. Shora uvedenou otázkou výkladu pojmu budovy občanské vybavenosti a stavby obdobné se přímo ve věci žalobce zabýval Krajský soud v Brně ve svém rozsudku ze dne 25. 4. 2017, č. j. 29 Af 29/2015-304. V uvedeném případě žalobce napadl rozhodnutí předsedy ÚOHS a Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí předsedy ÚOHS zrušil. Nejvyšší správní soud následně rozsudkem ze dne 13. 9. 2017, č. j. 6 As 185/2017-31, zamítl kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Brně a přisvědčil výkladu, že nelze z formulace požadavku zadávací dokumentace žalobce na zkušenosti s rekonstrukcí budov občanské vybavenosti nebo staveb obdobných v žádném případě dovodit, že by žalobce požadoval pouze reference týkající se budov občanské vybavenosti, a tím se dopustil shora uvedených pochybení. Zdejší soud se plně ztotožňuje s právním názorem Krajského soudu v Brně a Nejvyššího správního soudu.
20. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 13. 9. 2017, č. j. 6 As 185/2017-31, uvedl: *„Výtky stěžovatele vůči kvalifikační dokumentaci se tedy v důsledku závěrů jeho předsedy omezily na tu část technických kvalifikačních předpokladů, v nichž žalobce požadoval zkušenosti s rekonstrukcí budov občanské vybavenosti nebo staveb obdobných. Z takto formulovaných zadávacích podmínek však nelze v žádném případě dovodit, že by žalobce požadoval pouze reference týkající se budov občanské vybavenosti. Zároveň lze plně přisvědčit krajskému soudu, že dodavatelé nemohli mít s porozuměním pojmu „stavby obdobné budovám občanské vybavenosti“ žádné obtíže. O tom ostatně svědčí absence žádostí o dodatečné informace ke kvalifikační dokumentaci i počet podaných žádostí o účast, který rozhodně nelze považovat za výrazně nižší, než je u veřejných zakázek na snížení energetické náročnosti budov obvyklé (jak by tomu pravděpodobně bylo v případě nejednoznačně stanovených zadávacích podmínek). Stěžovatel zde poněkud uměle konstruoval nesrozumitelnost pojmů užitých žalobcem v zadávací dokumentaci. Pojmům užitých v zadávací dokumentaci je naopak třeba přisuzovat jejich obecně přijímaný význam (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. července 2010, č. j. 8 AfS 12/2010-268). Krajský soud v tomto směru trefně poznamenal, že „postačí nahlédnout do § 6 vyhlášky č. 398/2009 Sb. (na kterou žalobce v zadávací dokumentaci výslovně odkazoval – pozn. Nejvyššího správního soudu) a pokusit se jednotlivé tam uvedené typy budov připodobnit k budovám jiným, tam nevyjmenovaným. K této úvaze přitom postačí pouhý selský rozum, jímž zajisté každý alespoň průměrně rozumný uchazeč o veřejnou zakázku oplývá. Např. ke stavbě pro veřejnou správu [§ 6 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 398/2009 Sb.] lze za stavbu obdobou považovat jakoukoli administrativní (v soukromoprávním smyslu) budovu, tedy budovu, v níž budou převažovat kancelářské prostory. Pokud pak žalovaný zejména poukazoval na skutečnost, že byly znemožněny reference zakázkami realizovanými na obytných budovách, nelze než odkázat na § 6 odst. 1 písm. j) vyhlášky č. 398/2009 Sb. – stavba ubytovacího zařízení pro cestovní ruch s celoročním i sezónním provozem pro více než 20 osob. Takový typ budovy lze i s minimální dávkou představitivosti považovat za srovnatelný (tedy i obdobný) s běžnou obytnou budovou obsahující více bytů (bez ohledu na způsob její výstavby).“*
21. S tímto závěrem se soud plně ztotožnil. Nezbyvá tedy než konstatovat, že vymezení technických kvalifikačních předpokladů provedených žalobcem v předmětné veřejné zakázce nebylo v rozporu s právními předpisy. Pokud tedy správní orgány uložily odvod do Národního fondu s tím, že ze strany žalobce došlo při vymezení technických Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

kvalifikačních předpokladů v předmětné veřejné zakázce k porušení ustanovení § 56 odst. 5 písm. c) ZVZ, dopustily se tím nezákonnosti.

22. Vzhledem k uvedeným závěrům se soud pro nadbytečnost nezabýval dalšími žalobními body, které svou podstatou pouze navazovaly na posouzení výše uvedené otázky zákonnosti vymezení kvalifikačních předpokladů v dané veřejné zakázce, která byla zásadní otázkou v daném řízení.
23. Z výše uvedených důvodů soud shledal napadené rozhodnutí nezákonným ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. Proto je výrokem I. tohoto rozsudku zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení dle § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. V něm bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku dle § 78 odst. 5 s. ř. s. Vzhledem ke skutečnosti, že předmětná nezákonnost se vztahuje i k prvostupňovému řízení, zrušil soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. i platební výměr Finančního úřadu pro Ústecký kraj ze dne 14. 10. 2015, č. 215/D/2015, č. j. 2059158/15/2500-31472-506165.
24. Pro úplnost soud dodává, že žalovaný výše uvedené rozsudky Krajského soudu v Brně a Nejvyššího správního soudu vzal na vědomí a navrhl uspokojení žalobce dle § 62 s. ř. s. vydáním uspokojujícího rozhodnutí ze dne 25. 4. 2018, č. j. 19457/18/5000-10470-700938, kterým rozhodl mimo jiné, že platební výměr Finančního úřadu pro Ústecký kraj ze dne 14. 10. 2015, č. 215/D/2015, č. j. 2059158/15/2500-31472-506165, se ruší a řízení se zastavuje, neboť daňový subjekt při zadání veřejné zakázky neporušil ZVZ, a tedy neporušil ani podmínky rozhodnutí Ministerstva životního prostředí a smlouvy uzavřené se Státním fondem životního prostředí České republiky. Žalobce však s poukazem, že v uspokojujícím rozhodnutí nebylo rozhodnuto o povinnosti žalovaného či finančního úřadu vrátit žalobci částku, o níž v důsledku napadeného rozhodnutí přišel, a to v plné výši 5 525 349 Kč a nadto s úroky z důvodu neoprávněného jednání žalovaného a finančního úřadu, trval na tom, že k jeho plnému uspokojení tímto rozhodnutím nedošlo, a trval na tom, aby ve věci rozhodl meritorně soud.
25. Soud konstatuje, že tímto rozhodnutím nedosáhl žalobce příznivějšího výsledku, než jakého by dosáhl, pokud by potvrdil, že rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 4. 2018, č. j. 19457/18/5000-10470-700938, byl uspokojen. Tuto skutečnost soud zohlední při posouzení nároku žalobce na náhradu nákladů řízení. Otázka vrácení odvodu uhrazeného na základě zrušeného rozhodnutí bude předmětem dalšího řízení před finančními orgány.
26. Výrok II. rozsudku o náhradě nákladů řízení má oporu v § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, tak má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci plný úspěch, avšak ne všechny náklady vynaložené v řízení před soudem byly vynaloženy důvodně. Náklady vynaložené po sdělení žalobce, že nebyl uspokojujícím rozhodnutím žalovaného uspokojen, a následné náklady spojené s jednáním soudu v předmětné věci nebyly dle soudu vynaloženy důvodně, neboť, jak již uvedl soud výše, tímto rozhodnutím nedosáhl žalobce příznivějšího výsledku, než jakého by dosáhl, pokud by potvrdil, že rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 4. 2018, č. j. 19457/18/5000-10470-700938, byl uspokojen. Proto má žalobce právo na náhradu pouze části nákladů řízení, a to nákladů spojených s úkony předcházejícími snaze žalovaného uspokojit žalobce vydáním nového rozhodnutí. V souladu s tímto závěrem soud uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 23 570 Kč. Tato částka se skládá z částky 15 500 Kč za pět úkonů právní služby po 3 100 Kč Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

uskutečněné právní zástupkyní žalobce, tedy Mgr. Lenkou Chalupníčkovou, podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a), sepis žaloby – § 11 odst. 1 písm. d), replika – § 11 odst. 1 písm. d), návrh na přerušení řízení – § 11 odst. 1 písm. d), přípis ze dne 6. 1. 2018 - § 11 odst. 1 písm. d)]; dále z částky 1 500 Kč za pět s tím souvisejících náhrad hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 1, odst. 3 citované vyhlášky, z částky 3 570 Kč odpovídající 21 % DPH, kterou je advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány, a z částky 3 000 Kč odpovídající uhrazenému soudnímu poplatku. Náklady žalobce spojené s vyjádřením ze dne 14. 6. 2019, kterým reagoval na snahu žalovaného o uspokojení, a náklady spojené s jednáním soudu v předmětné věci nepovažuje soud za účelně vynaložené náklady a náhradu těchto nákladů žalobci nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 27. listopadu 2019

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.